

Arrest

nr. 212 778 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de tweede aanvraag van een verblijfskaart van een "ander familielid" van een burger van de Unie die verzoekster op 12 oktober 2017 had ingediend. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/10/2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de echtgenote van haar neef, zijnde S. F., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...] in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag in dd. 03/04/2017, dewelke werd geweigerd dd. 25/09/2017, omdat er onvoldoende was aangetoond dat zij ten laste was van in het land van herkomst. Ter staving van het ten laste zijn werd in bovenstaande aanvraag volgende bewijzen voorgelegd: - geldstortingen (verzend – en ontvangstbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.11.2016, 20.12.2016 en 06.02.2017; bewijzen geldstortingen vanwege een derde (neef van betrokkene) aan betrokkene dd. 07.01.2017;

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende nieuwe documenten voorgelegd:

Attestation Du Revenu Global Imposé Au Titre De L'année 2016: dd 29/12/2017 vanwege de Marokkaanse autoriteiten: uit dit attest blijkt niet dat betrokkene onvermogen is, enkel dat zij op datum van het attest niet onderworpen was aan de belasting van woongelegenheden en gemeentelijke dienstverlening. Bovendien werd dit document afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van haar persoonlijke verklaringen; het wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Attest ten laste uitgaande van de gemeente Aklim dd 8/12/2017 dat de echtgenoot van de referentiepersoon, de genaamde J. K. betrokkene ten laste neemt

Verklaring op eer van de echtgenoot van de referentiepersoon, dat betrokkene bij hem woont in België en te zijner laste was en bij hem woonde in Marokko dd 8/12/2017. Het gaat hier ook om een verklaring op eer.

Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Overlijdensakte van de vader van betrokkene dd 18/12/2017 waaruit blijkt dat hij dd. 10/05/2012 is overleden.

Ziektekostenverzekering van betrokkene dd 12/07/2017 (als persoon ten laste sinds 7/04/2017)

Loonfiches van tewerkstelling bij [...] van de Franse referentiepersoon februari tot december 2017 + arbeidscontact.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert 07.04.2017 in België gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De verklaring van de echtgenoot van de referentiepersoon dd. 08/12/2017 dat betrokkene bij hem woonachtig was in Marokko kan niet worden aanvaard, gezien het een verklaring op eer betreft.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het attest 'ten laste name' dd. 8/12/2017 kan niet als voldoende bewijs worden aanvaard. Het is immers niet omdat de echtgenoot van de referentiepersoon zich ertoe engageerde om betrokkene ten laste te nemen, dat betrokkene daar

daadwerkelijk gebruik heeft moeten van maken. Het attestations Du Revenu Global Imposé Au Titre De L'année 2016: dd 29/12/2017 betreft een verklaring op eer. Bij de vorige aanvraag werden bewijzen van geldstortingen (verzend – en ontvangsbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.11.2016, 20.12.2016 en 06.02.2017 en bewijzen van geldstortingen vanwege een derde (neef van betrokkene) aan betrokkene dd. 07.01.2017 voorgelegd. Deze stortingen zijn bovendien uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. De andere voorgelegde documenten (zoals de overlijdensakte, het arbeidscontact, de loonfiches, de huisvesting) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de neef van betrokkene en zijn echtgenote zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Verzoekster diende, nadat de bestreden beslissing genomen werd opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) als ander familielid van S. F., met de Franse nationaliteit. Zij werd verzocht om ten laatste op 19 juli 2018 bewijzen ten laste of deel uitmakend van gezin en de F+kaart van de referentiepersoon voor te leggen.

Door het indienen van een nieuwe aanvraag, waaromtrent nog een beslissing dient te worden genomen en in het kader waarvan zij opnieuw de kans wordt geboden om ditmaal alle stukken voor te leggen, toont zij niet aan wat het belang is bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing.”

2.2. Ter zitting betoogt verzoekster dat zij nog steeds een belang behoudt omdat met de huidige vordering ook een bevel om het grondgebied wordt aangevochten. Op de vraag om welke reden zij een nieuwe aanvraag heeft ingediend, wordt gesteld dat zij in het kader van de nieuwe aanvraag nog meer bewijsmiddelen heeft voorgelegd.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 april 2018 een derde aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een "ander familielid" van een burger van de Europese Unie indiende, dit opnieuw in functie van de echtgenote van haar neef. Verzoekster bevestigt ter zitting dat zij deze aanvraag heeft ingediend en dat zij dat heeft gedaan omdat zij nog meer bewijzen wenste voor te leggen met betrekking tot het voldaan zijn aan de criteria voor het bekomen van de gezinshereniging.

De Raad is van oordeel dat verzoekster, door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een "ander familielid" van een burger van de Europese Unie, uitdrukkelijk haar wil te kennen heeft gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van de thans aan de orde zijnde tweede aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfsrecht te erkennen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

De vernietiging van de thans bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt dient in te nemen over de elementen die verzoeksters aanvraag van 12 oktober 2017 constitueren. Zoals reeds gesteld, erkent verzoekster dat zij, middels het indienen van haar derde aanvraag, haar verblijfsrechtelijke aanspraken in functie van dezelfde referentiepersoon, nogmaals ter beoordeling voorlegt aan de verwerende partij. Meer nog, aan de verwerende partij werden door verzoekster, naar haar eigen zeggen, méér elementen aangereikt ter ondersteuning van deze aanspraken. De verwerende partij is er toe gehouden om de derde aanvraag te beoordelen. Overeenkomstig de artikelen 47/2 juncto 42, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 58 juncto 52, §4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de verwerende partij immers over de aanvraag van 20 april 2018 te beslissen binnen een termijn van zes maanden. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een derde aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt, waardoor de eventuele nietigverklaring van de initiële weigeringsbeslissing verzoekster geen bijkomend nut meer kan verschaffen.

Verzoekster doet bijgevolg niet langer blijken van het vereiste actueel belang voor zover de vordering is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekster betoogt dat de vernietiging van de bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden onmiddellijk ook de verbreking van het hieraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee dient te brengen.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad kan alleen maar vaststellen dat in casu geen gewag kan worden gemaakt van een "middel" dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien is hierboven gebleken dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, en verzoekster heeft geen ontvankelijk middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS